

TEMNÉ
A
KRUTÉ
LŽI

GINNY MYERS
SAINOVÁ

FRAGMENT

Temné a kruté lži

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Ginny Myers Sainová
Temné a kruté lži – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TEMNÉ A KRUTÉ LŽI

GINNY MYERS
SAINOVÁ

FRAGMENT

*Tuto knihu věnuji svým Letním dětem,
Všem dětem od divadla STAGES,
ale především ji věnuji naší Caitie.*

Minulost je úvod.

—*Bouře (Shakespeare)*

*Prodírá se křoviskem za mnou.
Ztěžka dýchá a volá mé jméno. I přes hukot
větru a hustý déšť slyším pouze jeho. Proto se ženu
rychleji. Vynoříme se na rozlehlých rovinách a já
cítím, jak se ke mně blíží. Není se kde schovat,
jedině ve tmě. A tak zhasínám baterku
a nechávám se pohltit tmou.*

Když jsem svou nejlepší kamarádku viděla naposledy, nazvala mě ubohou lhářkou a pak mě praštila do pusy. Natolik mě to ohromilo, že jsem skoro nic necítila, až bylo po všem. A vůbec jsem netušila, co si Elora v té poslední chvíli myslela. Protože mi to neřekla. A já neumím číst myšlenky.

Honey ano. Moje máma to uměla. Aspoň si to myslím. Měly to tak všechny ženy v mé rodině přede mnou.

Ale já ne.

Stojím na přední verandě Tajemné růže a myslím na tu noc loni v létě. Přitom hledím na plakát, kde stojí, že se Elora pohřešuje, a snažím se nabrat dech. Dumám, proč si asi vybrali zrovna tuhle fotku. Tu, na níž má napůl zavřené oči. Nenáviděla ten plakát.

Sakra.

Ne nenáviděla. *Nenávidí* ten plakát.

Na tuhle chvíli jsem se připravovala už od toho únorového telefonátu. Snažila jsem se představit si, jaké to bude přijet domů a vystoupit

ze člunu na La Cachette bez Elory. A věděla jsem, že to bude zlé. Nebyla jsem ale připravená na ten plakát.

Na slova POHŘEŠOVANÁ DÍVKÁ, napsaná velkými červenými písmeny. Spolu s telefonním číslem na šerifa.

Sevřela se mi hrud'. Shodila jsem batoh a sedla si na přední schody, abych se vzpamatovala. Abych si vyčistila hlavu od toho podivného záblesku, který mě zčistajasna zasáhl.

Elora před někým utíká.

Kdosi ji v dešti pronásleduje.

Pohlcuje ji tma.

Jen pár vteřin, abych setřásla tu hrůzu. Její hrůzu. To je všechno, co potřebuju. Pak budu určitě schopná se znovu nadechnout.

Bouchly síťové dveře a já uslyšela na verandě za sebou kroky. Je to Evie. „Čau, Grey.“ Sedá si vedle mě na schody jako pták a nabízí mi půlku žvýkačky, kterou vydolovala z kapsy svých ustrížených kraťasů. „Slečna Roselyn povídala, že dneska ráno dorazíš. Přijela jsi teď?“

V La Cachette v Louisianě, které samo sebe prohlašuje světovým „Hlavním městem nadpřirozena“, mi připadá divné, že každá letní návštěva začíná chrlením otázek. Lidi ze sebe sypou dotazy, na které by přitom už sami měli znát odpovědi.

Jak to šlo tenhle rok ve škole?

Pořád máš dobrý známky?

Už máš kluka?

„Jo.“ Rozbaluju nabídku od Evie a kývu směrem k batohu u svých nohou. „Před pár minutama jsem vystoupila z poštovního člunu.“ Žvýkačka je trochu okoralá. Přemítám, jak dlouho ji nosila u sebe.

„Nevěděli jsme, jestli letos přijedeš...“ Eviin hlas umlká, letmo koukne na zvlněné okraje plakátu s POHŘEŠOVANOU. Na fotku uprostřed. Napůl zavřené oči a dlouhý tmavý culík. Na to jasně modré tílko s vybledlými žlutými hvězdičkami. A na úsměv ve stylu polibte mi prdel.

Elora.

„Je to moje nejlepší kamarádka,“ říkám. „Moje –“ Ale slova mi vážnou v krku.

„Tvoje milovaná dvojnice,“ dokončí Evie za mě a já kývu. Uvelebí se na schodu a vloží svou ruku do mé. „Takže jsi musela přijet.“

Eviina něžná laskavost je stejně důvěrně známá jako ohlazenost schodů vedoucích na verandu. A jako pach řeky. Jsem šťastná, že mě právě ona objevila jako první.

V koutcích očí mě štípe pot. Vytahuju si límeček trička a jemnými doteky ho utírám. Je sotva půl deváté ráno a už je nejmíň milión stupňů a pětisetprocentní vlhkost. Žila jsem tady skoro do devíti let, takže byste mysleli, že jsem na to zvyklá. Jenže mně vždycky chvíli trvá, než se znovu aklimatizuju, když jsem celý školní rok strávila s tátou v Arkansasu. Chci tím říct, že tam je pochopitelně taky horko... ale ne takové jako tady.

Nikde není tak horko jako tady. Ani takové vlhko. Trávit léto v La Cachette je jako žít tři měsíce v roce v něčí puse.

Odvracím oči od Elořiny fotky právě včas, abych si všimla zadní poloviny velkého černého hada, jenž mizí v trsu vysoké ostřice za dřevěným chodníkem. Je moc daleko na to, aby se dalo říct, jestli je to ploskebec. Ale odhaduju, že nejspíš jo. To tlusté tělo ho prozrazuje. A navíc vím, že jsou tam pořád. Klouzají tam a zase zpátky pod našima

nohama jako příliv a odliv. Každou chvíli si některý z nich najde cestu na chodník a vleze někomu do domu, kde se vydá napospas zkáze motykou s dlouhou násadou. Nebo lopatou.

Nechce se mi myslet na hada ani na to, kam má namířeno, ale je to lepší než zírat na ten plakát, zatímco se mi slova *pohřešovaná dívka* zárvávají hluboko do mozku.

„Jsi v pohodě, Grey?“ ptá se Evie. Otáčí si kolem prstu pramen svých téměř bílých vlasů.

„Jo,“ říkám. „Jen je to divný, víš? Všechno je jiný –“

„A zároveň není jiný nic,“ dokončuje.

A přesně tak to je.

Evie se natahuje dolů, aby si poškrábala kousanec od hmyzu. Nemůžu si nevšimnout, jak její nohy od minulého léta vyrostly. Navíc má i kozy. Konečně dospívá.

Evie bylo loni v září šestnáct, je nejmladší z nás všech... ale podle mnohých ne.

Lidi tady nám říkají Letní děti. Zahájili jsme naše životy jako dokonalá sestava.

Deset lidí. Nejlepší číslo. Číslo božského souladu. Číslo v srdci vesmíru. Deset přikázání. Deset ran egyptských.

Deset dětí, narozených do osmi různých rodin.

Na malinký La Cachette tedy skutečný populační boom. Stovka malých prstíků na rukou a stovka prstíků na nohou. My všichni jsme přišli v jeden rok, mezi jarní rovnodenností v březnu a podzimní rovnodenností v září.

Já a Elora. A Hart.

Evangeline.

Serafina a Lysander.

Case.

Mackey.

Ember a Orli.

Dumám, zda se ti ostatní taky změnili. Jako Evie. Jestli se změnila Elora.

Do hajzlu.

Jestli *je* změněná.

Najednou cítím uvnitř bolest tak velkou, že do ní nemůžu spadnout. A Evie možná na rozdíl ode mě vážně čte myšlenky, poněvadž mi pokládá ruku kolem ramen a neohrabaně mě tiskne.

Jedině já vím, že ve skutečnosti myšlenky nečte. Evie má totiž jasnosluch. Slyší různé věci. Třeba vzkazy. Slova. Útržky hovorů, pronesených šeptem. Někdy taky hudbu. Jako kdyby měla v hlavě rádio. To je její dar.

A ani moje máma vlastně nečetla myšlenky. Ne doopravdy. Viděla barevné aury. To byla její schopnost. Což vysvětluje, jak jsem přišla ke svému jménu. Představte si, že se díváte na svou bezvadnou malou holčičku a vidíte, jak plave v moři šedi.

Je to barva mlhy a váhavosti.

Barva ničeho konkrétního.

Barva všeho, co je mezi.

„Jsme rádi, že jseš tady, Grey.“ Eviina slova jsou tak něžná. Vždycky mluví potichu, jako kdyby se bála, že ji hlasy v její hlavě přehluší. Kdybych to byla já, myslím, že bych mluvila právě nahlas, abych neslyšela

šepot těch hlasů. „Čekali jsme na tebe,“ dodává. A já vím, že tím míní je všechny.

No, vlastně všechny kromě Ember a Orli, jelikož ty jsou navždy mrtvé.

Všechny kromě Elory.

Protože Elora už je teď pryč přes tři měsíce. Jednu únorovou noc odešla do bažin a zmizela. Jako by tu nikdy ani nebyla.

„Už jsi viděla Harta?“ ptá se Evie.

„Neviděla jsem nikoho,“ říkám jí. „Kromě tebe.“

„Není dobře, Grey.“ V jejím hlase zaznívá cosi zvláštního. Odvrací ode mě pohled a hledí směrem k řece. „Chci říct, že je to vážně pro každého těžký, jenomže Hart... on...“ Evie kroutí hlavou a kouše si rozedranou kůžičku u nehtu. „Však uvidíš sama.“

Je špatné zdrbnout Harta dřív, než jsem se na něj vůbec stihla podívat. Je mi jasné, že by se mu to nelíbilo.

„Honey je nahoře?“ ptám se.

„Jo,“ odpovídá Evie. „Je v zadním pokoji a rozbaluje pakl novejších DVD s jógou. Zaskočila jsem sem, abych lidem z lodí donesla nějaký muffiny.“

Pro všechny ostatní je moje babička slečna Roselyn. Jen já jí říkám Honey. Má duchovně zaměřené knihkupectví, které je náhodou jediným opravdovým obchodem ve městě. Tajemná růže prodává samozřejmě knihy, ale i amulety, krystaly, kadidlo, svíčky, léčivé byliny a teď očividně taky DVD s jógou. O rušných víkendech si Eviina máma Bernadette trochu přivydělává tím, že posílá Honey čerstvě upečené pečivo a sendviče, a ta je pak prodává hladovým turistům.

„Radši jí povím, že už tu jsem,“ říkám. „Myslí si, že přijedu až tou lodí v deset.“

Na La Cachette nevedou žádné silnice. Abyste se sem dostali, musíte nejdřív dojet až na konec světa, tam nasednout na člun a jet dál. Dvě hodiny jižně od New Orleansu končí dálnice číslo 23 náhle v Kinteru, malém skoro-městečku, kde se dají koupit potraviny, benzín a taky „malebné“ plavby po řece do Hlavního města nadpřirozena. A cesta dolů po řece do La Cachette vám zabere další půlhodinu.

Samo město je dostatečně velké na to, aby se mu tak dalo říkat. Leží na nízko položeném ostrově, na nejjižnějším cípu, kam se v Louisianě můžete dostat, těsně nad místem, kde se ohromná Mississippi rozděluje do tří pásů. Načež se tříští do stovek dalších, než konečně dorazí do bažinatého ramene a pak se vlije do Mexického zálivu. Sporádaná řeka na jedné straně a nic než promáčená bažina na druhé.

Jak rád říká Hart, jedna cesta tam. A žádná zpět.

Upírám zrak na starou dřevěnou ceduli, přibitou ke sloupku v lodním doku.

VÍTEJTE V LA CACHETTE V LOUISIANĚ

NADMOŘSKÁ VÝŠKA 3 S N. M.

106 OBYVATEL

Jediná doba, kdy se tohle číslo mění, nastává, když se někdo narodí. Anebo umře.

Někde uvnitř mé hlavy se pošklebuje jakýsi hlas, že tu ceduli budou muset přemalovat. Kvůli Eloře. Zavírám oči. Nesmím sama sobě dovolit ten hlas poslouchat.

Právě v té chvíli mě z knihkupectví zavolá Honey. „Grey, snad půjdeš dovnitř a pozdravíš mě, ne?“

Evie se na mě lehce usmívá a zvedá se k odchodu. „Víš to.“ Zavane větřík a já odněkud znedaleka uslyším cinkot větrné zvonkohry. Je to příjemný zvuk. Skoro jako smích.

Eviin úsměv mizí. „Slečna Roselyn vždycky ví.“

Obrací se a odchází po chodníku směrem ke svému domu, čili hned k dalším dveřím. Já ji však zastavuju otázkou, kterou jsem neměla v úmyslu položit.

„Myslíš, že je mrtvá?“

Evie na mě několik vteřin hledí. Stále dokola obtáčí ten dlouhý pramen bělavě blondatých vlasů kolem prstu. Zamrká na mě bledě modrýma očima a pak mi odpovídá otázkou. „Co ty myslíš?“

„Nevím,“ říkám. „Doufám, že ne.“

Zbytek Evie nepovím. Neřeknu, že Elora nemůže být mrtvá, protože jestli je, tak nevím, jak budu dál dýchat.

Evie se napřáhne a pleskne ováda, který jí bzučí okolo hlavy. Když otevře pusku a chce znovu promluvit, mám chuť jí říct, že ji nežádám o názor. Chci vědět, jestli to skutečně *ví*. S jistotou. Zda má v hlavě to rádio, naladěné na Elořinu frekvenci. Jenomže ona odpovídá pouze: „Vítej doma, Grey.“

Honey na mě zevnitř znovu zaječí, a tak vstávám a беру svůj batoh. Potom vyplivnu Eviinu žvýkačku do vysoké trávy a zamířím dovnitř.

Jakmile otevřu dveře, cinkne zvonek a Honey zakřičí: „Vzadu, Včeličko!“

Opatrně se s batohem protahuju nacpaným obchodem. V rohu hoří kadidlo a každý kousek prostoru je přeplněný knížkami, lahvičkami, sklenicemi a pestrobarevnými kameny. Na okenních parapetech se v malých svazcích suší bylinky.

Na minutku se zastavím a vdechuju stovky uklidňujících vůní. Pak odhrnuju korálkový závěs, který odděluje vstup do zadní místnosti. Honey přestává rozbalovat paklíky, jde ke mně a pevně mě obejmě. Má na sobě fialové šaty s květinovým potiskem a praktické bílé tenisky. Taky visací náušnice. Její bílé kudrlinky kryje žlutý šátek. Nemůžu posoudit, jestli vypadá nějak jinak, než když jsem minulý srpen odjížděla. Ať je Honey kolik chce, podle mě vypadala vždycky takhle. Jedině když se podívám na fotky, teprve vidím, že stárne.

„Tady je moje holčička!“ Vtiskne mi na temeno hlavy velkou pusou. „Ach! Koukám na tvý vlasy!“ říká, ačkoli mám roky stejný krátký, rošťácký střih. „Vypadáš kultivovaně!“ Musím se tomu usmát. „Myslela jsem, že přijedeš později,“ hubuje. „Udělala bych snídani.“

Od pondělí do pátku dvakrát denně a o víkendech třikrát převáží prastarý kyvadlový trajekt pasažéry sem a tam mezi Kinterem a La Cachette. První výlet během dne je vždycky v deset hodin. Někdy, pokud teda máte štěstí, můžete říct Alphonsovi, kapitánovi poštovního člunu, aby vám dovolil jet brzy ráno s ním. No a já dneska to štěstí měla.

„Nemám ani moc hlad,“ sděluju jí. „Měla jsem müsli tyčinku.“ Honey povytahuje jedno obočí a mlčky tak odsuzuje mého tátu, který mě pustil na člun bez snídane.

„Evangeline přinesla čerstvý muffiny,“ říká mi. „Z otrub. A myslím, že jsou tam i borůvkový.“ Vede mě zpátky do obchodu a ukazuje na košík vedle pokladny. Hrabu v něm, až najdu velký borůvkový. Užůž chci odloupnout voskový papír, když vtom si všimnu štosu letáčků na pultě.

VIDĚLI JSTE TUTO DÍVKU?

Pod velkými tiskacími písmeny je další fotka Elory. Tentokrát na ní sedí na kraji piknikového stolu za jejím domem. Má na sobě uštířené kratasy a oranžový vršek bikin. Dlouhé tmavé vlasy rozpuštěné, na hlavě jako korunu sluneční brýle. Její pusa je otevřená – zachytili ji, když se smála.

Okamžitě fotku poznávám. Vznikla na začátku minulého léta. Ještě předtím, než se mezi náma dvěma všechno pokazilo. Jenom kousíček nahého ramene na kraji fotky naznačuje, že vedle ní sedí někdo další. Někdo, koho z fotky odstříhli.

Já.

Nejlepší kamarádka, kterou odstříhla od svého života, stejně jako mě někdo odstříhl z té fotografie.

Chvilku jsem zaražená a snažím se vzpomenout si, čemu se to tenkrát smála. Hledím na Eloru. A na prostor, kde bych měla být já. Když konečně vzhlednu, Honey mě pozoruje.

„Ty ji cítíš,“ říká. „Vždycky jsi tvrdila, že ten dar nemáš, ale já tomu nikdy nevěřila.“

„Ne.“ Zase muffin zabalím a odložím ho. „Tak to není. Jenom pořád čekám, že se objeví, chápeš?“

Hodlám Honey položit stejnou otázku, kterou jsem chtěla dát Evie. Chci se zeptat, jestli ví – jestli jistě ví –, že je Elora pořád naživu. Ale neudělám to. Bojím se odpovědi.

Honey je srdcem spiritistka ze staré školy. Skutečné médium. Věří, že duchové mrtvých existují a že mají schopnost přímo komunikovat se živými. Když chtějí.

S Honey komunikují většinou prostřednictvím vidění. Honey čte z čajových lístků a podobně, ale to jenom pro turisty, kteří sem za dne přijedou na výlet z New Orleansu. Skutečnost si v současnosti nechává pro sebe. Prohlašuje, že moudrosti mrtvých už nechce nikdo naslouchat. Holky chtějí jen vědět, kdy je jejich kluk požádá o ruku. Nebo jestli vyhrají v loterii. A mrtví, říká Honey, se o takové věci houby zajímají. Mají důležitější věci na práci.

Odrhnu zrak od Elořina zamrzlého smíchu a Honey mě stále sleduje. „Každý rok mi pořád víc připomínáš tvou mámu,“ oznamuje mi a já vím, že ta podobnost míří hlouběji. Že se nejedná jenom o naše oříškově hnědé vlasy, velké zelené oči a pihy, rozprášené po nose. „Vždycky si necháváš ty nejdůležitější kousky svého já někde schovaný.“

Zvoneček nad dveřmi zařinčí a já zvednu oči. Mám dojem, že tam vážně bude stát Elora a celá tahle věc skončí. Strháme plakáty o pohřešované holce a cáry naházíme do smetí. Pak jí řeknu, že je mi to líto, a ona mi odpustí. A všechno bude zase tak, jak bylo.

Jak by mělo být.

Ale není to Elora. Je to Hart.

A já hádám, že to je další dobrá věc.

*Ustupuju několik kroků.
Protože tam všechno končí. Teď to oba
víme. A taky že déšť konečně přichází.
Nebe se rozvírá a děje se to naráz.
Padají celá vědra vody. Celý řeky. Je to ten typ
deště, co smývá krev a odnáší důkazy.
Není žádný vodítko. Ani stopa.
Není žádný sbohem.*

Nestačím ani říct ahoj a Hart už stihne obejít pult a sevřít mě do náruče tak těsně, že to bolí. Jeho paže jsou silné. Dobře známé. A já konečně dovolím sama sobě rozpustit se v bezpečí domova. Zvuk korálkového závěsu mi napovídá, že Honey vklouzla do zadní místnosti, čímž nám poskytuje trochu soukromí.

„Evie mi řekla, že jsi tady.“ Hartův hlas zní jinak než poslední léto. Je hlubší. Nebo možná jenom smutnější. Mluvila jsem s ním v únoru po telefonu. Chtěl mi povědět o Eloře. Ten rozhovor byl ale hrozně podivný. Krátký a zmatený. Nebyli jsme zvyklí si volat. A oba jsme byli rozrušení. On mi nesdělil moc podrobností a já zas byla příliš ohromená a nedokázala jsem se ptát. Když jsem zavěsila, skoro mi připadalo, že to ani nebylo skutečné. Jako kdybych si celý ten telefonát jenom představovala.

Teď je to ovšem zcela jistě skutečné. Díky tomu objetí.

Hart je z nás všech nejstarší. První z deseti. Narodil se ke konci března, téměř tři měsíce před Elorou a mnou, které jsme přišly na svět ve stejný den v červnu. Je v podstatě Elořin nevlastní bratr, ale to

„nevlastní“ pro nás nikdy nic neznamenalo. I já jsem ho vždycky pokládala za svého velkého bráchu. Někdy si s náma hrál a jindy nás škádlil. Občas taky kvůli nám někoho nakopal do zadku. Avšak vždycky tam byl. Když nám bylo šest, vzala si Hartova máma Elořina tátu. V našich očích se tím ale jenom upevnilo to, co už jsme věděli – a sice, že my tři patříme k sobě.

Tři hrášky v lusku.

Tři mince v kašně.

Jen a jen náš cirkus se třemi arénami.

Hart a Elora a Grey. Grey a Elora a Hart.

Hartovi chyběl pouhý měsíc do sedmnáctých narozenin, když Elora v únoru zmizela. Pak mi hned následující den volal, jenže hlas měl mnohem mladší. Zněl, jako když jsme byli malí.

Byl vyděšený.

„Jak se držíš?“ ptám se ho. Evie měla pravdu. Vypadá, jako kdyby nejedl nebo nespal celé týdny.

„Těžko, Greycie.“ Odtahuje se, aby se na mě podíval. „Co ty?“

Krčím ramený. „Myslím, že když jsem tady, je to lepší.“

Chtěla jsem okamžitě přijet – začala jsem si balit hned po tom Hartově telefonátu –, ale táta mě nepustil. Sváděli jsme kvůli tomu skoro týden trvající boj, doprovázený řevem a mlácením dveří. Prohlásil, že mi nemůže dovolit být pryč ze školy. Ne na úplném konci třetáku, když má začít atletická sezóna.

Stipendium, však víte.

Hart se přesunuje a sedá si na vysokou stoličku za kasou. Vidím, jak se letmo koukne na letáky. Prohrábne si divoké tmavé kudrny na

hlavě, jenže ty jsou nezkrotné. Vsadím se, že na hřeben sáhl naposledy někdy v tom únoru. Oči má červené a nehty na rukou vypadají, že si je okousal až do živého. Hart sice tráví většinu života venku, ale stejně vypadá pod svým temným rybářským opálením jaksi bledě.

Trhne hlavou směrem k letáčkům. „To jsem fotil já,“ vysvětluje. „Pamatuješ si na ten den?“

Kývnu. „Snažila jsem si vzpomenout, čemu se řehkala.“

„Kdo ví.“ Zkouší se usmát. „Elora se řehkala pořád.“

Čekám, že se sám opraví. Elora se *řehká* pořád. Ale Hart se neopraví. Nechává ji v minulosti.

„Pořád žádný zprávy?“ ptám se. „Nikdo nic neví?“ Připadá mi šílené, aby se někdo takhle vypařil. Bez jakéhokoli vodítka. Beze stopy.

A bez rozloučení.

Jak je to možné? Ze všech míst zrovna tady?

Hart kroutí hlavou. „Nikde po ní není ani stopy, Greycie. Vůbec nenašli –“

Zaváhá a mně je špatně. Vím, co tím myslí. Vím, co hledali tam v mrtvém, bažinatém ramenu. Nehledali Eloru. Hledali něco příšerného a hnusného. Plovoucí tělo. Nafouklé, hnijící tělo, které se vynoří na hladinu zkažené černé vody. Tělo, rozeznatelné jedině podle jasně modrého tílka s vybledlými žlutými hvězdami.

Nebo spíš část těla. Aligátoři toho po sobě moc nenechávají.

Místnost se začala motat, a tak se chytám kraje pultu a zkouším to tím zastavit. Hrozí, že se mi podlomí kolena.

Hart je v mžiku na nohou. Bere mě za paži a já ho nechávám, aby mě znovu přivinul k sobě. „Hele, klídek, Greycie.“ Jeho hlas je hluboký

a vážný a mě ten známý zvuk trochu uklidňuje. „Budeš v pohodě. Jenom dejchej.“ Přikyvují do jeho hrudi a mám pocit viny, že ho nutím, aby mě utěšoval. Hlavně když vím, že je taky zlomený.

Hart se umí vcítit do lidí. Honey říká, že to je nejskvělejší duševní dar, ale zároveň taky nejhorší. Tvrdí, že ho tohle roztrhá, pokud nebude opatrný. Není to totiž jenom o tom, že ví, co druzí lidé cítí. On to cítí taky. Úplně stejně silně jako oni. Nějak se ten pocit do něho dostává. A já vím, co ho to stojí, když na sebe neustále nabírá něčí bolest. Vyplí-tám se z jeho náruče a odstupuju, abych mu nechala nějaký prostor.

„Co jste tam vy všichni tu noc dělali?“ Mám tolik otázek. Vlastně mi toho po telefonu moc neřekl. Poté, co jsme zavěsili, jsem zavolala Honey a ta mi sdělila, co věděla. Ovšem její informace byly jenom útržkovité.

Hart se na mě podívá a povzdechne. „Nechceš odsud vypadnout?“ rozhledne se po obchodě. „Než dorazí první člun. Nemám náladu bavit se s turistama.“

Každý v La Cachette má k turistům dost bouřlivý vztah. Lidi je tu nenávidí, ale milují jejich prachy. Je to jediná věc, která většinu z nich drží naživu. Tohle a možná ještě trochu rybaření. Když je v sobotu přek-né počasí, možná si pár stovek lidí udělá na starém kyvadlovém člunu výlet z Kinteru do La Cachette a zpátky. Kapitán po cestě drmolí do praskajícího mikrofonu a upozorňuje na zajímavé věci na říčním břehu.

Varování před vyrazením děje: žádné tam nejsou.

Vstrčím hlavu do zadní místnosti a říkám Honey, že se jdeme s Hartem na chvilku projít ven. Přikyvuje. „Pro vás oba je dobrý, když jste spolu. Uzdravující.“

O uzdravování nic nevím, zato ale vím, že potřebuju být s někým, kdo miluje Eloru stejně jako já. Tím se samozřejmě nestane, že bude míň zmizelá, ale já budu díky tomu míň osamělá.

Venku s Hartem oba zabočíme doleva. Kráčíme mlčky a pár minut vypadají věci skoro normálně. Mám ráda důvěrné pleskání a šoupání svých žabek na dřevěném chodníku. Je to letní zvuk – zvuk La Cachette – a já znám jeho rytmus stejně dobře, jako znám rytmus svého jména.

La Cachette sestává asi ze dvou tuctů malých domků – všechny jsou na pilotech –, spojených necelým kilometrem vyvýšeného dřevěného chodníku. Každý kousek tohoto města byl postavený tak, aby dovolil záplavám, přílivu a odlivu i bahnu proudit rovnou pod námi. Dole není voda a není tam ani půda. Je tam jenom jakési nestabilní něco mezi. Když je sucho, tak máme dvorky. Aspoň nějaké. A když není, nevíte ani, kde končí řeka a kde začíná město.

Zrovna teď přichází příliv a voda se nám pomalu zvedá pod nohama. Mrkám, abych zahнала zář odrážející se od řeky. A od lesklého bílého nátěru. Každé jaro dostane celé město nový kabát. Každý čtvereční palec. Všechny budovy. Chodník taky. Dokonce i doky. Stejná jasná běloba. Zřejmě proto, že tu všichni celý život žijí jen pár stop nad nekonečným bahnem, dychtí po tomhle druhu čistoty. To si myslím já.

Tajemná růže stojí přímo uprostřed chodníku, naproti lodnímu doku. Hartův a Elořin dům je na konci města dolů po proudu. Úplně poslední barák. Vzdálenost čtvrt míle a celých pět minut chůze. Každá stavba v úseku mezi tím má pohupující se ceduli, která visí na přední verandě, anebo barevný nápis na oknech. Ty nápisy inzerují třeba bufet nebo duchovní služby – všechno od seancí až po čtení z ruky nebo

regresi do minulých životů. Je tu dokonce i jedna dáma, která prohlašuje, že umí navázat spojení s dušemi vašich mrtvých domácích mazlíčků a – samozřejmě za zanedbatelný poplatek – jim předá vzkaz. V dokonalé angličtině.

Cedule, která visí na předku malého domku, kde žijí Hart s Elorou, je vyrobená z překližky a vyřezaná do tvaru srdce. Je natřená jasně červenou barvou a stojí na ní zdobená zlatá písmena, která hlásají: JASNOVIDNÝ VÝKLAD LÁSKY – SLEČNA CASSIOPEIA, VZTAHOVÁ PORADKYŇ.

Když Hartově mámě přinesete něco, co patří vašemu klukovi, manželce nebo snoubenci, podrží to v rukou a řekne vám, jestli je láska té osoby opravdová. Viděla jsem ji to dělat miliónkrát a nikdy se nesplete. Lidi jí dokonce posílají věci poštou z celé země. Třeba tužku své holky nebo manželův manžetový knoflíček. Jejich přední pokoj je vytapetovaný svatebními pozvánkami, které jí zaslali šťastní zákazníci. Nezpochybňuju její nadání, ale jmenuje se Becky. Ne Cassiopeia. V La Cachette je někdy hranice mezi tím, co je a není skutečné, rozmazaná.

Chodník končí těsně za jejich domem a tam teď právě mířím já s Hartem. V bahně tam rezaví starý pontonový člun, který tam zanesl nějaký hurikán, na jehož jméno si nemůžu vzpomenout. Elořin táta Leo ho přivázal řetězem, aby při příští záplavě zase neuplaval. A člun už tam zůstal. Mám pocit, že ho chtěl jednoho dne vyspravit, ale nikdy to neudělal. Potom toho léta, kdy nám bylo všem sedm, jsme si z něho udělali naše oblíbené místo. A od té doby byl člun náš.

To první léto platil za naši pirátskou loď. Eviina máma nám ušila vlajku s lebkou a hnáty. Další léto se člun proměnil v kosmickou loď.

A když jsme pak byli už starší, právě sem jsme tajně propašovali cigarety a tady jsme nechávali kolovat plechovky s pivem. Většina z nás tu dostala i svou první pusu. A někdo i víc než to. Vím, že to léto, kdy nám bylo všem patnáct, tam Elora s Casem přišla o panenství.

Hart skočí na před starého člunu. Není to příliš daleko, možná čtyři pět stop pod chodníkem, jenomže moje nohy nejsou tak dlouhé jako ty jeho, a tak za ním raději slezu po vratkém dřevěném žebříku.

„Hele, Sušenko,“ popichuje. „Myslíš, že jsi malá proto, že žiješ v Little Rocku – Malým šutru? Nebo je to jenom náhoda?“ Obracím oči v sloup. Je to starý vtíp – a blbý –, ale důvěrnost toho fóru je fajn. Když se dostanu na spodek žebříku a vstoupím do člunu, Hart se na mě málem zubí. Vždycky jsem milovala to, jak se mu v koutcích svráští oči, když se směje. Jsem šťastná, že vidím zas jeho staré já, ačkoli to trvá jenom vteřinu.

Sedáme si spolu na popraskanou a olupující se lavičku. Strážka člunu je dávno pryč a já jsem vděčná za stín jediného cypřiše, který se o několik stop dál zvedá z kalné vody. Sundávám si žabky, vytahuju kolena nahoru a tisknu si je k hrudi.

„Viděl jsi letos Willieho Nelsona?“ ptám se.

Hart kývne. „Jasně. Vidím ho skoro každý den. Pořád je velkej jako prám a škareděj jako noc.“

Willie se objevil před třemi nebo čtyřmi lety. Obrovitý aligátor. Dlouhý aspoň třináct stop. Kdyby si ho turisti rádi nefotili, už by ho pravděpodobně někdo odbouchl na maso. Někdy zmizí v mrtvém ramenu, když je zatopené, ale jakmile začne voda ustupovat, připlazí se zase zpátky k tomuhle rybníku. Každý rok. Poněvadž tahle hluboká díra nikdy nevysychá. Jednou nás Leo nachytil, jak mu házíme

hotdogy, a pohrozil nám, že nás všechny ztríská – včetně Willieho. Od toho dne jsme žili vedle sebe v jakémsi obezřetném, dočasném příměří. Aligátor trčí na jedné straně blátivé díry a my zas na té své.

Hart se sehne a zvedne starý hřebík, který rezaví na dně člunu. Hodí ho do středu aligátorova rybníku a já uslyším, jak hřebík s cinknutím zasáhl vodu. Díváme se, jak se po hladině šíří vlnky, a několik minut je takové ticho, že zlostné bzučení vodních brouků je skoro ohlušující.

Konečně se Hart zhluboka nadechuje. „Byli jsme venku lovit fifolety. Jako jsme to dělávali v dětství, pamatuješ?“

Přikyvují. Všichni jsme vyrůstali a slyšeli přitom historky o zákeřných přízračných světlech, která se zjevují v mrtvém ramenu. Podivné, strašidelné koule vznášejícího se modrého plynu. Cajunský folk-lór tvrdí, že vás zavedou k pirátskému pokladu Jeana Laffita, teda pokud jste dostatečně odvážní a dokážete je následovat. Někdy si ale fifolety zahrávají, vedou lidi dál a dál od bezpečí, až se navždy ztratí hluboko v bažině.

Ořesu se, jelikož mnou projede starý strach, a Hart do mě šťouchne ramenem. „Je to jenom báchorka, Greycie.“

„Já vím,“ říkám mu. Ale mě tyhle povídačky vždycky děsily.

„Byla to druhá sobota v měsíci, takže všichni odjeli nahoru po řece do Kinteru hrát bingo. Aspoň teda všichni dospělí. A tady bylo hovno co dělat. Byl to Elořin nápad. Ona chtěla jít lovit fifolety.“ Pokrčí rameny. „Tak jsme šli.“

Čekám, až Hart vytáhne z kapsy svého trička zmačkanou krabičku cigaret. Jednu vytřepe, zapálí si a pak teprve pokračuje. „Tu noc byla fakt tma. Měsíc zastíraly hustý mraky. Kousek jsme šli, jenže žádný

světla jsme neviděli. Neviděli jsme vůbec nic. A ani jsme nic neslyšeli. Bylo to zvláštní. To ticho.“

Když si představím podivné ticho, znovu se zachvěju. Tady umí být den tak nehybný, že uslyšíte i špendlík spadnout. Ovšem v noci není bažinaté rameno nikdy klidné. Ozývá se kakofonie bzučení brouků, kvákání žab, houkání sov a troubení aligátorů. Někdy dělají takový pohyb, že ani uvnitř domu se všemi zavřenými okny a přes hučení klimatizace nemůžete spát.

„Měli jsme nějaký pivo, a tak jsme ho vypili. Evie začala vyšilovat. Chtěla jít domů. Ale Case chtěl hrát s baterkami na honěnou.“ Hart se odmlčí a dlouze potáhne z cigarety. Pak vydechne a natáhne ruku přes kraj člunu, aby odklepl popel. „A ve skutečnosti nikdo hrát nechtěl. Už jsme to měli za sebou, chápeš? Jenomže Case byl nasranej. Napůl ožralej. Víš, jak to s ním je. Nehodlal ještě jít domů.“

Case má ty nejnádhernější vlasy, jaké jsem kdy viděla. Tmavě reza-vé. A tomu odpovídá i jeho výbušnost. Většinu času je v pohodě, ale když chlastá, dokáže být nepříjemný jako ploskolebec. Měli pro sebe s Elorou slabost už od doby, co nám bylo dvanáct. Občas si vyrazila s někým jiným, ale kromě Case vlastně nikdy neměla žádného opravdového kluka. Jednou mi řekla, že to není skutečná láska. Zdaleka ne. Prostě jen, aby bylo co dělat.

A s kým to dělat.

Hart dokouří cigaretu a típne ji. Pak pokračuje. „Chvilí jsme teda hráli na tu honěnou. Tam u Malého splavného úseku. Byla řada na Mackeym, kterej nás fakt rychle všechny našel. Všechny kromě Elory.“

„Co jste dělali?“ ptám se ho.

„Zavolali jsme, že se pokračuje. Jenže ona se neobjevila. Došlo nám, že nemohla dojít daleko, tak jsme ji začali hledat.“ Prohrábne si rukou své potem zvlhlé kudrny. „Potom se najednou úplně odnikud přihnala ta hrozná bouřka. Nejšílenější věc, jakou jsem kdy viděl. Přesto jsme tam zůstali. Všichni. V tom zatraceným lijáku jsme pátrali celý hodiny.“

Je mi zle. Vzpomínám si na ten záblesk předtím, kdy jsem spatřila Eloru. Ta chvíle, kdy se nebe otevřelo a přišel déšť. Přesně tak, jak to popisuje Hart.

„Nechal jsem je tam, u Malého splavného úseku, ať ji hledaj v místě, kde se ztratila. Šel jsem domů a vzal čtyřkolku. Díval jsem se všude, kde mě napadlo. Dokonce jsem jel celou cestu zpátky až na Kellerův ostrov. Promokl jsem až na kost a bahno jsem měl i na krku. A hmyzáci mě málem sežrali.“

„To je nesmysl.“ Kroutím hlavou a potlačuju narůstající paniku. „Tam by nikdy nešla. Vždyť se toho místa děsí.“

My všichni se ho děsíme. Rozhodně by tam nešla. Ne potmě. A ne sama.

Vůbec by tam nešla. Ne na Vrahův ostrov.

„Já vím,“ říká Hart, „ale, kruci, Greycie. Někam přece jít musela.“

Tisknu si kolena k hrudi ještě těsněji a vzpomínám, jak si Hart dělával ze mě a z Elory legraci. Jak nás škádlil, že si pro nás přijde Dempsey Fontenot. Teď už si ze mě ale legraci nedělá. Jenom vytřepává další cigáro a zapaluje ho. Vtahuje kouř do plic a pomalu a plynule ho vyfukuje. Pak pokračuje ve vyprávění.

„Potom, po půlnoci, když se lidi vrátili z binga, šli ji všichni chlapi hledat. Na vznášedlech a s loveckýma psama. S terénákama. Měli

baterky. Všichni jsme do ochraptění volali její jméno. Pročesávali jsme to tam až do rána.“ Hart mluví teď lehce přiškrčeně. „A nebylo tam vůbec nic. Ani jediná zatracená stopa po ní.“

Vytahuje si spodní část trička a utírá si zpocené čelo, jenže moc to nepomáhá. Tričko už totiž je celé propocené. I já se pěkně pařím, a to jsem jenom v kratasech a žabkách. A on má na sobě džíny a boty. Nikdy jsem Harta neviděla v kratasech, jediné když jsme byli plavat.

„Takže tak to je,“ povídá mi. „Další den brzo ráno zavolal Leo šeriovi. Za chvilku už měli po celým toku řeky čluny. Pátrací týmy prohledávaly mrtvý rameno. Tam, kde zmizela, se palec po palci brodily dvě stovky dobrovolníků ve vysokých rybářských holínkách. Přesně jako v televizi.“ Znovu si přikládá cigaretu ke rtům. Vdechuje a zadržuje kouř v sobě. Vydechuje. „A stejně nic.“

Hart se na chvilku soustředí na něco v dálce a já se odvážím asi minutu se na něho dívat. Skutečně dívat. Má tmavé zamotané kudrlinky, sluncem zhnědlou kůži a ostrý rysy. Na sobě vybledlé džíny a staré šedé tričko, těsně obtažené okolo širokých ramen.

Hart je přesně to, čemu Honey říká „skvělej hlt vody“, což je její způsob, jak říct, že je přitažlivý. Aspoň myslím. A má pravdu. I teď je Hart sexy, i když na něj posledních několik měsíců tvrdě doléhá.

V mladším věku jsem si pár roků myslela, že bychom pro sebe navzájem mohli být něčím víc. Panoval mezi náma zmatek. Jednou mě i políbil, to léto, kdy nám bylo třináct. Elora se to nikdy nedozvěděla. Byla by hrozně našťavaná. Je to jediné tajemství, které jsme před ní my dva kdy měli. Nikdy nic dalšího nebylo, ale já se pořád přistihuju, jak bojuju s touhou natáhnout ruku a prohrábnout ty nádherné kudrny.

A zrovna v týhle chvíli s tím bojuju dost obtížně. Tak těžce, že mě svědí prsty.

Ovšem musím se spokojit s pouhým položením otázky.

„A cítíš ji?“

Hart si přejede rukou po strnisku na čelisti a kývne. Pak znovu dlouze, pomalu potáhne z té zpropadené cigarety. Jenomže tentokrát se mu ruka kvůli něčemu děsnému pěkně třepe. Je to tak zlé, až mám strach, že si cigáro upustí do klína a podpálí se.

„Jo.“ Následuje dlouhý, pozvolný výdech. „Cejtím ji celou dobu, Greycie. To je právě to. Cejtím ji každou zasranou minutu každé mi-
zernej den.“

„A co cejtíš?“

„Strach,“ odpovídá Hart. „Necítím nic jinýho než strach.“

„Já ji taky cítím,“ říkám mu.

Po tomhle doznání cigaretu vážně pustí. A přistane mu v klíně, přesně jak jsem předvídala. Ale Hart nechytne.

„Do hajzlu,“ zamumlá. Shodí cigáro na dno lodi a rozdrtí špačka podpatkem boty. „Ježíši, Greycie! Vážně?“

Hledí na mě.

Neměla jsem v úmyslu říct mu o těch divných záblescích, které mívám. Nehodlala jsem to povědět nikomu. Nikdy jsem takový dar neměla. A nikdy jsem ho ani nechtěla.

Nechci ho ani teď. Jenže před ním tohle skrýt nemůžu. Před Hartem ne.

„Jo,“ říkám tedy. „Vážně.“

„A co cítíš?“ ptá se mě.

„Jak jsi řek ty,“ sděluju mu. „Nic jinýho než strach.“

*Běž a schovej se. Schovej se a běž.
Napočítej do deseti, když dovádět chceš.
Pomodli se a skloň hlavu, budeš mrtvej,
až tě najdu. Deset, devět, osm, sedm,
šest, pět, čtyři, tři, dva, jedna.
Ať chceš nebo ne, vyrazím za tebou ze dna.
Dempsey Fontenot já jsem, když
neunikneš, čert tě vem.*

K yvadlový člun zatroubil na sirénu a vzápětí jsme oba s Hartem nadskočili. Jasně, poslední květnová sobota. Třídenní víkend. Horko, ale ne zas tak dusivé, jaké nastane v následujících několika týdnech. Lidem z La Cachette by dnes měl obchod dobře odsýpat.

Třeba Honey. Kromě toho, že vede Tajemnou růži a dělá výklady, působí i jako jednatelka za všechny ostatní jasnovidce a spiritisty z města. Samozřejmě za provizi. Jednodenní turisté se totiž, jakmile slezou z člunu, hrnou nejdřív do jejího obchodu a chtějí koupit láhev studené vody nebo pohlednici, přičemž Honey je nechá nastoupit do řady podél celého chodníku směrem nahoru i dolů, a domlouvá jim schůzky. Může se jim dostat rady ohledně milenců. Můžou absolvovat čištění energií. Hovory s mrtvými mazlíčky. Zkrátka cokoli, na co mají náladu. Občas je to i pěkně hektické a tehdy je Honey ráda, že má během rušné letní sezóny moji výpomoc.

Za rybníkem se právě vynořil z bahna Willie Nelson. Sluní se v dlouhé trávě, jako kdyby na turisty úplně kašlal. Nebo na jejich

prachy. A já přísahám, že Hart pozoruje toho aligátora s výrazem, který strašně moc připomíná závist.

Šoupne špičkou boty přes rezavý flek v trupu lodi, pak se otočí a podívá se na mě. „Řekni mi, co se děje, Greycie. Myslím jako s tebou.“ Hartův hlas zní ostražitě, což odpovídá obezřetnému výrazu jeho oříškových očí. A já si přeju, aby nic takového nezmínil.

„Nevím,“ pohazuju rameny. „Asi nic.“

„Máš sny?“ ptá se, ale já vrtím hlavou.

„Sny rozhodně nemám. Jsem přece vzhůru.“

„Tak... o co... jde? Máš nějaký vidění?“

„Ne tak docela. Jsou to jenom takový... záblesky. Chápeš?“ Tohle zní hrozně bizarně. Nebo teda přinejmenším v Little Rocku. V La Cachette taková slova platí za normální konverzaci. „Je to jako kdybych viděla kousky a útržky tý noci jejíma očima. Myslím si to, co si myslí ona, a cítím to, co ona. Nic z toho ovšem nedává smysl. Všechno je zamotaný a neuspořádaný.“

Hart si vyškrabuje špínu zpod nehtů. Je shrbený, lokty má na kolenou. „A ty myslíš, že ty záblesky jsou Elořiny?“

„Já to vím.“

„A co přesně vidíš?“ Jeho hlas je teď nenucený. Ale já mu to nezbaštím. „Nebo cítíš? Prostě cokoli.“ Čelist má zatnutou. Svaly napnuté.

Hart se bojí. Bojí se mě. Nebo toho, co vím. Možná i toho, co mu řeknu. A já tenhle typ moci nechci. Nikdy jsem ho nechtěla.

Nechci mít moc nad Hartem. Nad nikým.

„Nejsem si úplně jistá,“ připouštím. „Vidím tmou. A vodu. Bouřku. Déšť, kterej se najednou spustí.“ Musím se přinutit prozradit i další

část. „Myslím, že před někým utíká. Kdosi po ní jde.“ Slyším, jak se Hart prudce nadechne. Nenávidím se za to, že jsem toho příčinou. „Většinou ale cejtím ten strach. Jak jsi říkal ty. Ten strašlivej strach, kvůli kterému se mi skoro zastavuje dech.“

Hart sáhne po mé ruce. Jeho prsty ovinou ty moje. Jsou hrubé a plné mozolů. A takové domácké. „Jo,“ potvrzuje. „Mně taky.“

„Ale přesto mám dojem, že je naživu,“ doplním.

„Greycie –“

„Ne. Poslouchej,“ trvám na svém. „Ve všech těch útržcích nebo záblescích nebo co to je, který mám, je pokaždý naživu. Je vyděšená. Možná i zraněná. Ale vždycky je živá. Nikdy jsem ji neviděla...“ Nedomůžu to vyslovit. Zato Hart jo.

„Nikdy jsi ji neviděla umřít.“

Vtom se na chodníku ozvou hlasy a kroky a Hart a já se od sebe odtahujeme. Pouští mou ruku a já si utírám zpocené dlaně do šortek. Můžou to být turisté, co hledají Willieho Nelsona.

Můžou. Ale nejsou.

Jsou to oni. Našli nás. Ostatní Letní děti slézají jedno po druhém po žebříku jako cirkusoví akrobati v šapitó.

Serafina.

Lysander.

Mackey.

Evangeline.

Něčemu se smějí a povídají si. A já se na vteřinu cítím jako outsider. Potom mě ale Mackey vezme za obě ruce a vytáhne mě do stoje. Sera mě objímá a říká, jak moc jsem jí chyběla, a Sander mrská těmi svými

dlouhými řasami. A támhle je Evie, pořád bosá, pořád vypadá, jako kdyby tak docela jistě nevěděla, co má vlastně dělat – jako obvykle.

Ten pocit outsidera mizí a já najednou vím, že jsem přesně tam, kam patřím. Na jediném místě, kam jsem kdy patřila.

Tak hrozně moc si přeju, aby s nimi byla i Elora. V oblasti žaludku naléhavě pociťuju její nepřítomnost. Způsobuje mi hlubokou bolest v kostech.

Jenže ten hlas vzadu v hlavě mi našeptává, že i kdyby tu byla, nemluvila by se mnou. Jenom by seděla támhle na zábradlí a hleděla směrem ke mně. Nebo by se mi zase vysmála do obličeje. A řekla by mi, ať táhnu k čertu.

Nešlo jenom o tu poslední noc. Věci mezi náma se kazily celé minulé léto. A většinou to byla moje vina. Teď to vím.

Mackey mi dá ruku kolem ramen a široce, laskavě se na mě zazubí. „Je fajn, že jsi doma, Grey,“ řekne. „Jsme zas všichni spolu.“

Ostatní kývají a souhlasí. Pak se posadíme na naše obvyklá místa. Evie všem rozdá oschlé žvýkačky. Prostě jenom další dlouhý, líný letní den, ne? Skoro jo.

Až na to, že když se kouknu na Harta, civí zas kamsi na Willieho Nelsona. Jako kdyby se chtěl vykrást pryč ze člunu a jít za ním do jeho rybníka. Vypadá zničeně.

Je přepadlý.

A já cítím v duši ozvěnu jeho prázdnoty.

Protože vím, že Mackey svá slova sice myslí dobře, ale pravda to není. Nejsme všichni spolu. Nebyli jsme spolu od čtyř let. Od doby, co se Ember a Orli stalo tamto. Bez nich nejsme kompletní.